

Sedm sedel Alpamaya

Text a foto Jakub Cejpek

Krása hory je subjektivní záležitostí. Nicméně ledové a nepřístupné vrcholky Bílých Kordillér vzbuzují takový respekt a **údiv**, že pohled na ně nemůže nechat nikoho chladným. Alpamayo není jako pětitisícový vrchol v oblasti zdaleka nejvyšší. Díky své vrcholové pyramidě, která je **zvrásněna** prudkými ledovými žleby, však vypadá opravdu elegantně. Je tedy zaslouženě považována za jednu z **nejhezčích** hor světa. Pro ty, kdo se nechtějí pouštět do boje s jejími bílými svahy, nabízím pohodovější variantu. Za sedm dní se dá projít **okruh**, který vede opuštěnými údolními, přes vysoká sedla a při němž budete moci mezi ostatními velikány pozorovat i zmíněný vrchol.

Cordillera Blanca v centrálním Peru skýtá obrovský potenciál nejen pro horolezce, ale také pro turisty, kteří chtějí v lůnu velehor strávit nějaký ten den a nasát patřičnou atmosféru. To zjistili také místní průvodci, kteří se jim to snaží všemožně usnadnit. V Huarázu, provinčním městečku této oblasti, potkáte na každém rohu kancelář, nabízející organizované výpravy. Batohy vám naloží na oslíka a vy jdete jen s lehkým ruksáčkem. Když dojdete (pod dohledem průvodce) na místo nocování, už vás čekají postavené stany a kuchař vás uvítá teplou večeří. Ne že bych tento přístup vysloveně pranýřoval, ale potkávat takoveto výpravy nebylo naším cílem. Výběrem vhodně, odlehlejší, trasy lze toto výrazně eliminovat.

Z konce světa do nitra hor

Naše putování začíná ve vesničce Hualcayan (3136 m). Tato malá osada leží stranou všeho dění, je poměrně špatně přístupná, a není tedy tak zkažena přílivem turistů. Připadáte si zde jako na konci světa. Kolem se seběhne shluk dětí i dospělých a se zájmem pozorují naše obrovské bágly. Protože se již slunce přehouplo přes poledne, vyrážíme. Stezka se nejdříve klikatí mezi políčky, poté však už strmě stoupá a v serpentinách zdolává prudký svah. Čas od času překročíme kamenný kanál, který přivádí vodu z přehrady v srdci hor. Otvírají se první výhledy do údolí – pohled na osadu s hliněnými domky a různobarevnými čtverci políček a za ní prudký kaňon řeky Rio Santa. Asi po čtyřech hodinách pochodu přicházíme na tábořiště. Ačkoliv značení tras je velmi sporadické, místa pro spaní jsou příkladně označena. Dřevěná tabule udává kromě jména i nadmořskou výšku a vzdálenosti do následujícího kempu. Hned vedle navíc zurčí potůček. Pravda, všude kolem jsou kravské pastviny, ale nám to nepřineslo žádné potíže, i když jsme vodu nijak nedezinfikovali.

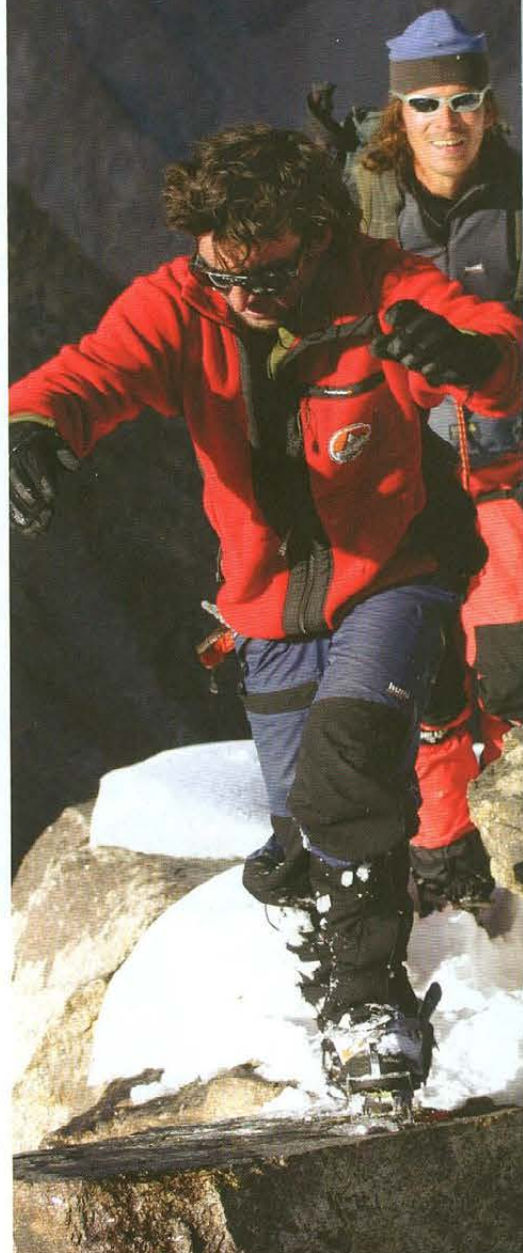

Nevado Alpamayo (5947 m) ze severu

Květy hýřící barvami v údolí Santa Cruz

humi
OUTDOOR®

...žádné limity

humi
OUTDOOR®

novinka

marsy

pánské cestovatele
kalhoty sportovního střihu
z elastického a rychleschnoucího materiálu
elastic® quickdry s
tvarovanými koleny
pro slopecentní
pohyblivost

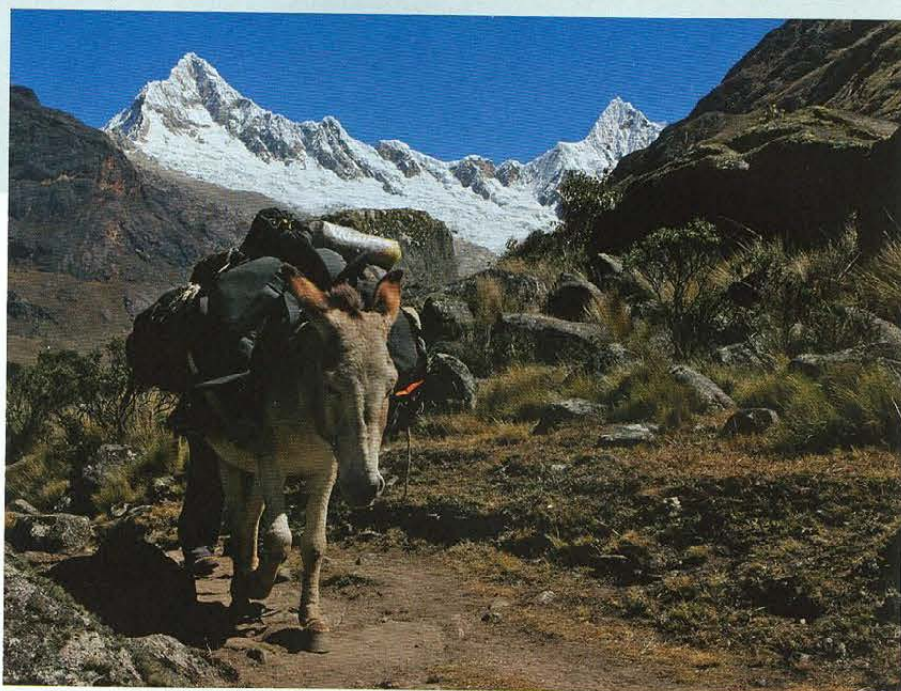
Kč 1 290,-

kompletní nabídka na www.humi.cz

V sedle Mesapata (4460 m)

Alpamayo z jihu (zaledněný vrchol vpravo)

Vábení „Té nejkrásnější“

Následujícího rána pokračujeme proti proudu a v závěru údolí se nám odkryje první výhled na onu horu. Bílá pyramida Alpamaya se tyčí v dáli a svými prudkými svahy

láká a odrazuje zároveň. Však je také z této, severní strany vedeno velmi málo výstupů. My však vábení hory odoláváme a obracíme se druhým směrem, vstříc dalšímu sedlu – Gara Gara (4830 m). Tím se poněkud

Další cesta vede dál podél zmíněného vodního kanálu, až se dostáváme k přehradní nádrži Cullicocha, která leží v sevření bílých vrcholů, kterým kraluje Nevado Santa Cruz. Právě přízvisko Nevado, kterým se zde honosí téměř každá hora, znamená „zasněžený“ a dává nám hned vědět, s kým máme tu čest. Lepší výhledy jsou ale vždy z výšky. Proto nezbývá než vystoupat do sedla Osoruri (4830 m), odkud máme panorama horských štítů jako na dlani. Nabrané výšky však dlouho neužijeme, klesá se až na dno vedlejšího údolí, do kempu Ruinapampa (4028 m). Toto velmi těžko přístupné údolí je porostlé chuchvalci trav a o dřívějším osídlení již vypovídají jen zbytky obvodových zdí několika kamenných stavení. Středem doliny pak proudí svěží říčka, která jen dokresluje malebnost tohoto místa. Sem se dostane opravdu minimum komerčních turistů.

vzdalujeme od centrální části, cesta dále vede rozlehlým travnatým údolím a výhledy na sever nabízejí pohled na nižší a přístupnější horstva. Tak se po dalším sestupu dostáváme až do míst, kde by podle mapy měla být menší osada Huillca. Doufáme, že si zde budeme moci dokoupit zásoby, ti vysloveně optimističtí se dokonce těší na večer strávený v hospůdce. Realita je ovšem diametrálně odlišná. Huillca tvoří jen dvě stavení a všudypřítomná stáda ovcí. Hned, jak začneme stavět stany na pastvině, objeví se zvědavé děvčátko a se zájmem pozoruje naše počínání. Pravý důvod jeho návštěvy však byla žádost o nějakou tu sladkost. Tak přeci jen se zde nějaký turistě čas od času objeví... Vzápětí přijde také samotný farmář a prosí o něco na bolest zubů. Plníme tedy obě tyto prosby, je to to nejmenší, co můžeme pro tyto dobré lidi udělat. Lidé tady v horách žijí opravdu nuzně a věci, které my považujeme za samozřejmé, jako například zmíněné léky, jsou pro ně dosti vzdálené.

Pohádkové nákupy

Naše další putování vede – překvapivě – opět do sedla. Předcházíme výpravu amerických turistů, jejich osli s těžkým nákladem zase předbíhají nás. Musejí být na místě

PRAKTICKÉ

Doprava: Letecky do Limy. Poté meziměstským bussem (7 hodin, 40 soles – 260 Kč) do Huarázu a dále údolím dodávkou – colectivem do Carazu. Do vesničky Hualcayan nejedí veřejná doprava. Jedinou šancí je najmout taxi – cca 70 soles (~450 Kč).

Táboření: Po cestě jsou vyznačená tábořiště, nicméně stan lze postavit prakticky kdekoli.

Voda: Po celé trase treku je mnoho poloků, stačí nést malé množství pro okamžitou potřebu.

informace

Potraviny: Je třeba nakoupit jídlo na celou dobu treku, po cestě je jen malý obchůdek ve vesničce Jancapampa s velmi omezeným sortimentem (sušenky, kola).

Počasí: V údolích je často parno, v sedlech se můžete potkat i se sněhovou nadílkou.

Mapy: Alpenvereiin 0/3a Cordillera Blanca Nord (Peru) 1:100 000

Odkazy: <http://huascarancz>

dlouho před klienty, a tak jsou hnáni svízňným tempem. Za chvíli jsme tak opět sami a scházíme pozvolným klesáním do velkého údolí Jancapampa. Když staneme na jeho dně, nemůžeme téměř uvěřit svým očím. Dolina má naprosto rovné dno, kterým se neposlušně klikatí čistá říčka. Na podmáčených pastvinách se popásá nepřeborné množství domácího zvířectva a nad tím vším bdí ledové vrcholky. Idylický výjev jak z jiného světa. Protože je zde podle mapy poměrně velké osídlení, ptáme se na obchod. Máme prý jít dále po proudu, kde je vesnice. Asi po hodině opravdu přicházíme do jakéhosi centra – je tady malý kostelík a fotbalový plácek. Po dalších dotazech konečně nacházíme to, co hledáme. Dům z vepřovic je k nerozeznání od ostatních.

Na dvorku pobíhají slepice a na zápraží postarší seňora zašívá na šlapacím stroji prádlo. Do dveří tedy vstupujeme mírně rozpačitě s podezřením, že vstupujeme do něčí ložnice. Ale jedná se skutečně o potraviny. Pravda, sortiment je poněkud omezený. Olej, máslo a všudypřítomná Coca-Cola, které sekunduje místní výrobek s přízviskem Inca. Když se ptáme na pečivo, odpoví, že nemají, a s úsměvem dodávají, že oni jedí brambory a placky. Skupujeme tedy alespoň veškeré zásoby sušenek a loučíme se s těmito bodrymi vesničany. Stany stavíme kousek za vesnicí směrem k sedlu Tupa – Tupa. Již se stmívá a místní právě nahánějí dobytek do údolí. Pohled na malé děvčátko, jak před sebou žene pětisetkilového býka, mi utkvěl v hlavě dodnes.

sound mind
strong body

Mezipodešev Solyte
v modelu GEL-XTRAIL
je přesně podle Vašich
představ. Tento vysoce
tlumivý materiál je
tak lehký, že Vaše
chodidlo stěží
zaznamená obuv
na nohou.

www.asics.com

asics

V pohádkovém údolí Jancapampa

Zasloužená koupel

Den pátý byl nejnáročnější. Čekalo nás 1600 výškových metrů, k tomu i velká horizontální vzdálenost. Navíc počasí nám moc nepřeje, celé dopoledne jsou vrcholky zahalené mraky. Až sedlo Alto de Pucaraju (4640m) nás po dlouhém pochodu obdaruje krásnou podívanou. Stejnou výškou vrchol ční přímo nad našimi hlavami a spolu s ostatními připomíná bílé zuby zakřivené jako v noční mříže dentisty. Pohled druhým směrem pak ukáže vrcholy blízko nejvyššího Huascaránu, ačkoliv tento velikán zůstane skryt v jejich stínu. Tento den postoupíme ještě dále a nocujeme u jezírek pod sedlem Punta Union. Jedná se tak o nejvyšší nocleh (4425m) celého treku. Těsné sevření hor má za následek, že slunce zde zachází ještě dřív, než jsme byli zvyklí. O poslední paprsky jsme připraveni již v 16.30. I tak se ještě stíháme vykoupat v ledové vodě, po pěti dnech je to opravdu slast.

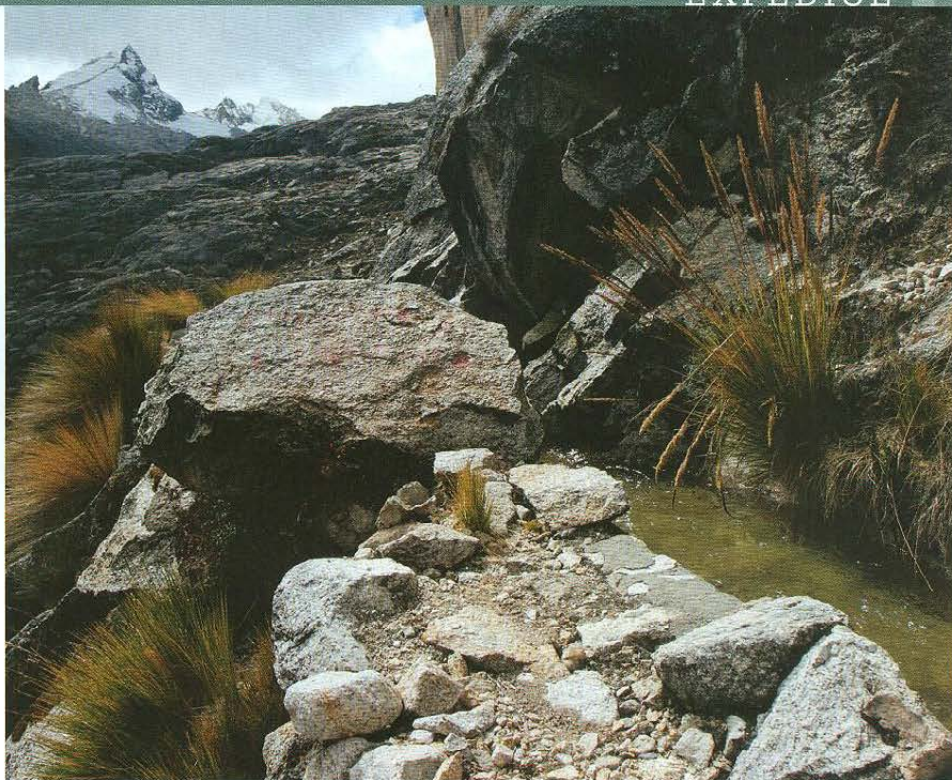
Kruh se uzavírá

Výstupem do sedla Punta Union (4750m) se napojujeme na oblíbenou trekovou trasu, což se ihned projeví počtem lidí. Po takové době je to pro nás docela šok. Karavana oslů a koní je obtěžkána zavazadly. Spatřili jsme dokonce i kufr

Mezi ovce u osady Huilca (4025 m)

na kolečkách. Někdy nesou i klienty, kteří přecenili svou fyzickou. Ti pak ale 20 metrů pod sedlem seskakují a za patřičné fotografické dokumentace statečně dosahují nejvyšší kóty. Ani tento výjev však nezhatí potěšení z krásných panoramat, která toto sedlo nabízí. Před námi se otevřelo velké údolí Santa Cruz, rámováno z obou stran vysokými a nepřístupnými štíty. Artesonraju na straně jedné, Quitaraju na druhé. Vrcholové ledové žlábků vypadají opravdu úžasně. Vychutnáváme výhledy a také skutečnost, že teď už půjdeme jen z kopce. A kam že se podělo Alpamayo, kolem kterého jsme celou dobu kroužili? I to na nás nakonec vykouklo. Asi po deseti kilometrech přicházíme k odbočce, vedoucí přímo do basecampu. Kdo si tak udělá menší odbočku, může zahlédnout horu z ještě větší blízkosti. Nebo se s patřičnou průpravou a vybavením pokusit o samotný vrchol... Na ty ostatní čeká průchod zbytkem údolí. To je sice také krásné, ale po předchozích zážitcích (a také díky únavě) nám již přijde poněkud monotónní. Navíc tady panuje šílené vedro a bezvětří. Litujeme turisty stoupající vzhůru. Tento den by se dalo dojít až do civilizace, ale my se rozhodujeme ještě pro jednu noc v přírodě a spíme pod širákem sedm kilometrů před vyústěním údolí.

Cesta kolem vodního kanálu jezera Cullicocho

Do vesnice Cashapampa tak přicházíme v brzkém dopolední. Celkem jsme nachodili asi 90 kilometrů a překonali převýšení přes 6000 metrů. Na sportovním výkonu ale ani tak nezáleží. Hlavní je, že jsme

si prohlédli tyto nádherné hory z jiného úhlu, než jaký nabízejí pohledy z vrcholů. A zjistili, že to opravdu stojí za to. Lze jen doporučit.

Traunstein (1691 m)

Strážce Solné komory

Pokud patříte k příznivcům hor a jeli jste někdy po dálnici směrem na Salzburg, nemohli jste si ho nevsimnout. Traunstein totiž na první pohled ohromí svou monumentálností. Vysoké skalní stěny z bílého vápence se zvedají od samotné hladiny jezera Traunsee (423 m) a po monotónní rovině, která se rozkládá na severu, působí téměř velehorským dojmem. Právě tato unikátní kombinace činí tento vrchol atraktivním. Strmé skály vystavené slunci se totiž sveřepě brání sněhové nadílce, a poskytují tak možnost výstupů i mimo letní sezonu. V závislosti na podmínkách daného roku tak lze bez problémů vyzít již brzy zjara, a nebo naopak až v pokročilém podzimu. Pokud se pak vyskytne vysloveně slabá zima, dá se na vrchol vystoupat bez zimního vybavení i v prosinci. Dalším unikátem je rovněž množství výstupových tras různé obtížnosti. Vybere si zde opravdu každý.

Naturfreundesteig – cestou na výsluní

Nejoblíbenější a nejvyužívanější cesta na vrchol Traunsteinu byla vybudována roku 1929. Začíná u jižního portálu druhého tunelu při cestě dále na jih podél východního břehu jezera. Jedná se o částečně zajištěnou výstupovou linii s jihozápadní orientací, která zaručuje přítomnost slunečních paprsků celý den. V létě někdy až nepříjemná výheň, mimo sezonu naopak vyhledávané. Obtížnost je sice označována jako B (na stupnici zajištěných cest A–E), ale pokud netrpíte závratěmi, obejdete se bez jakýchkoliv pomůcek. Několik kramlí na samém začátku a asi desetimetrový hliníkový žebřík ve střední pasáži je spíše zpestřením než lezeckým problémem. V nejistých místech pak člověk ocení, že se může přidržet ocelového lana. Vše je ve velmi dobrém stavu, neboť cesta

byla v roce 2001 z bezpečnostních důvodů rekonstruována. Po celou dobu výstupu se nám nabízí nádherné výhledy na jezero, a čím výše stoupáme, tím více se nám odhalují panoramata okolních hor a vzdálenějšího Dachsteinu. Údolí řeky Traun se pak jeví až neskutečně vzdálené, dojem z výšky je opravdu opojný. Však se také nejedná o žádnou procházku – od jezera až na vrchol nás čeká porce bezmála 1300 výškových metrů. Spolu s návratem počítejte s poměrně náročnou celodenní túrou. Tato cesta nás dovede přímo k chatě Traunsteinhaus, odkud se za 20 minut dostaneme i k druhé, Gmundner Hütte. Obě nabízejí zasloužené občerstvení, případně i nocleh. Právě na výrazně mírnějším vrcholovém platě se můžeme brzy zjara ještě setkat s vydatnou sněhovou pokrývkou, přibalte si s sebou tedy návleky a hůlky.

Text a foto Jakub Cejpek

Absolutní výška hory není vše. Elegance, expozice skalních stěn a kontext s okolím jsou většinou tím správným měřítkem, které v nás vzbuzuje **zalíbení**. Takovým případem je i hornorakouský Traunstein (1691 m). Ačkoliv **v konkurenci** ostatních alpských velikánů notně zaostává, co se vrcholové kóty týče, nijak mu to neubírá na atraktivnosti. Právě naopak. Díky své poloze, výšce a charakteru výstupových tras patří k **oblíbeným** cílům v období, kdy nás vysoké kopce odrazují svou nepřístupností.

Solná komora a masiv Dachsteinu

Výhledy na cestě Naturfreundesteig

ALPINE PRO

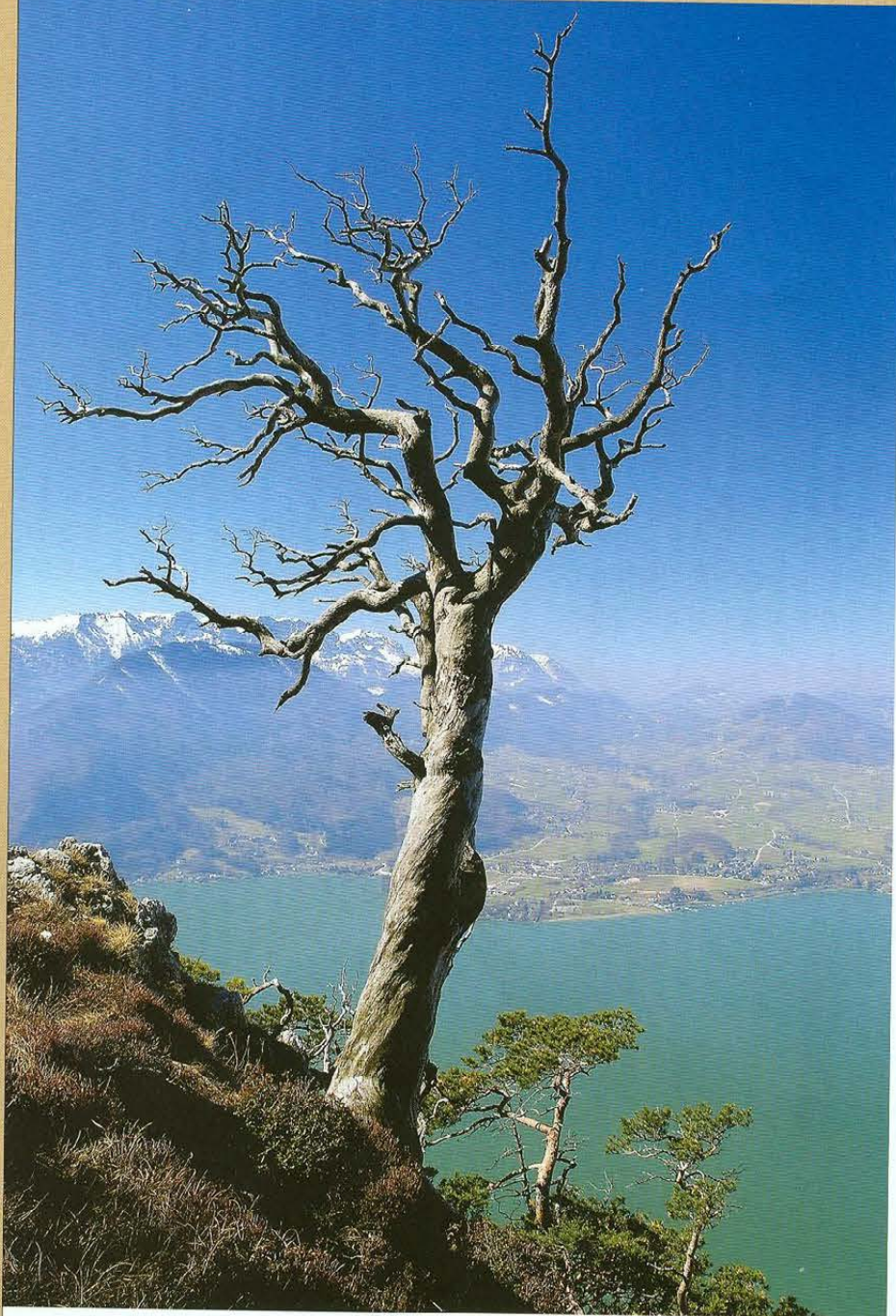
SANDÁLY PALM BEACH 499 Kč
VELMI LEHKÉ SANDÁLY S ANATOMICKOU MASÁŽNÍ
KLENBOU. IDEÁLNÍ PRO LETNÍ ČAS
– NA PROCHÁZKU I NA PLÁŽ.

VYUŽIJTE KVĚTNOVÉ AKCE!

PŘI NÁKUPU NAD 500 Kč V JAKÉKOLIV PRODEJNĚ
ALPINE PRO SANDÁLY PALM BEACH ZA 99 Kč!

AKCE PLATÍ OD 1.5. DO 31.5. 2008 NEBO DO VYPRODÁNÍ ZÁSOB.

Hans Hernler Steig – ve stínu hory

Pokud se chcete vyhnout letnímu parnu a upřednostníte chládek, zvolte tuto severozápadní cestu, pocházející už z roku 1905. Nástup je hned u parkoviště, odkud se vine strmá stezka vstříc skalním stěnám. Postupuje se částečně lesem a nabízeným výhledům dominuje městečko Gmunden, obepínající severní břehy jezera. Pokud budete mít štěstí, potkáte cestou i zástupce místní fauny – kamzíci si už na turisty vcelku zvykli a nejsou příliš plaší. Jen pozor na kamenné lavinky, které mistrně shazují na nic netušící obdivovatele. Obtížnost cesty je opět značena stupněm B a platí, stejně jako u předchozí, že jištění není vysloveně nutné. Jen místy vezme člověk zavděk ocelovým lanem, několik strmějších úseků je osazeno kramlemi. Vyústění cesty je v těsné blízkosti Gmundner Hütte.

Traunseeklettersteig – via ferrata s nejdelším nástupem

V případě této zajištěné cesty už neplatí nic z toho, co platilo u předchozích. Obtížnost D a množství kolmých až převyšlých úseků činí z této via ferraty vážný podnik. Na místě je tedy kompletní vybavení včetně

Naturfreundesteig

helmy. Tato cesta tvoří zajímavou alternativu pro překonání posledních 150 metrů cesty Hernlersteig. Nedoporučuji tedy vysloveně pro zájemce, kteří touží pouze po via ferratě, nástup 1100 výškových metrů není vysloveně komfortní. Nicméně pokud plánujete výstup na Traunstein, uděláte jen dobře, když do batothu přibalíte sedák a okořeníte si závěr výstupu. Cesta je tvořena ocelovými kolíky, zabere asi 40 minut a končí opět u chaty Gmundner Hütte.

Pohodový výstup přes Mairalm

Jedná se o nejsnazší, nejstarší, ale také nejdlejší variantu výstupu. Začátek je identický s cestou Naturfreundesteig, ovšem za tunelem neodbočíme, ale jdeme dál po lesní cestě vedoucí údolím Lainaubach. To se vzápětí stáčí směrem na východ a my se pozvolným stoupáním dostaneme až ke stavením Mairalm (789m) a tzv. k Císařskému stolu. Právě toto místo si totiž František Josef I. vybral k odpočinku na lovecké výpravě. Odtud se už pokračuje strmějším terénem směrem k severu. Cesta lesem je ale nenáročná, pouze v horních partiích, při vyústění na vrcholové plató je instalováno lano na přidržení. Dostaneme se tak přímo mezi obě vrcholové chaty.

Gipfelkreuz

Samotný vrchol se honosí nejen kótou 1691 metrů, ale hlavně desetimetrovým křížem. Ten je věnován vojákům, kteří padli za 1. a 2. světové války, a ohromí svou velikostí, jež je i na alpské poměry nadstandardní. Pochází už z roku 1950 a na vynesení všech 4000 dílů, ze kterých se skládá, se podílelo 600 dobrovolníků. Při samotném vysvěcení se pak na vrcholu shromáždilo na 3000 lidí. Nejvyšší místo Traunsteinu má opravdu zvláštní atmosféru. Nabízí především úžasné výhledy do všech světových stran. Masivy Dachsteinu a Totes Gebirge se hrdě tyčí na jihu, naopak na severu, za rovnými pláněmi, nsměle vykukuje hřeben Šumavy. Okolní Salzkammergut se pyšní třpytivými hladinami rozlehlých jezer, která jsou lemována hřebeny okolních kopců. Zvláště impresivní je tento pohled na podzim, kdy mírná inverzní

PRAKTICKÉ

GPS: 47.86960° N, 13.82070° E

Doprava: Linz–A1 směr Salcburk. Výjezdem 224 Regau do městečka Gmunden a poté podél východního břehu jezera Traunsee až na konec silnice (parkoviště). Celkem 330 km

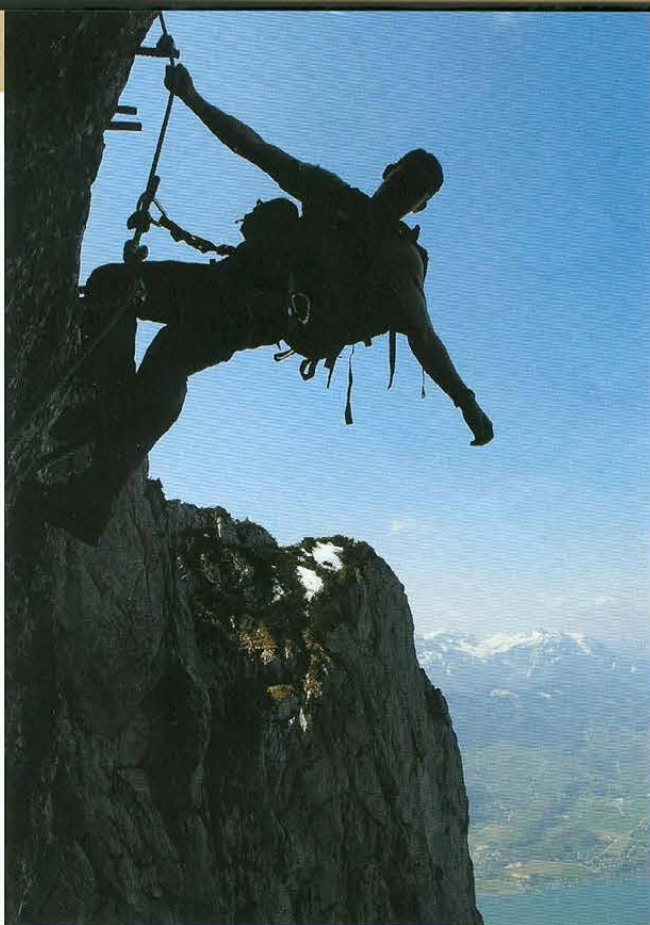
Chaty: Traunsteinhaus (1580 m), 1. 5.–26. 10., nocleh 7/11€ (členové/nečlenové AV), 60 lůžek, tel.: +43 761 265 010, www.traunsteinhaus.at / Gmundner Hütte (1666 m), od konce dubna do konce října, nocleh 7/11€ (členové/nečlenové AV), 48 lůžek, tel.: +43 69 912 643 190

informace

Výstupové trasy: Naturfreundesteig – turistická cesta č. 414, JZ, obtížnost B, 3 hod./Hans Hernler Steig – turistická cesta č. 416, SZ, obtížnost B, 3 hod./Traunseeklettersteig – varianta v horní partii cesty Hernlersteig, via ferrata obtížnosti D, 150 m, 40 min./Mairalmsteig – turistická cesta č. 410 a 412, J, obtížnost A/B, 3,5 hod.

Mapy: Freytag & Berndt 282 – Attersee–Traunsee–Höllengebirge–Mondsee–Wolfgangsee; Kompass 18 – Nördliches Salzkammergut

Topo: Podrobné nákresy zajištěných a lezeckých cest naleznete na www.bergsteigen.at

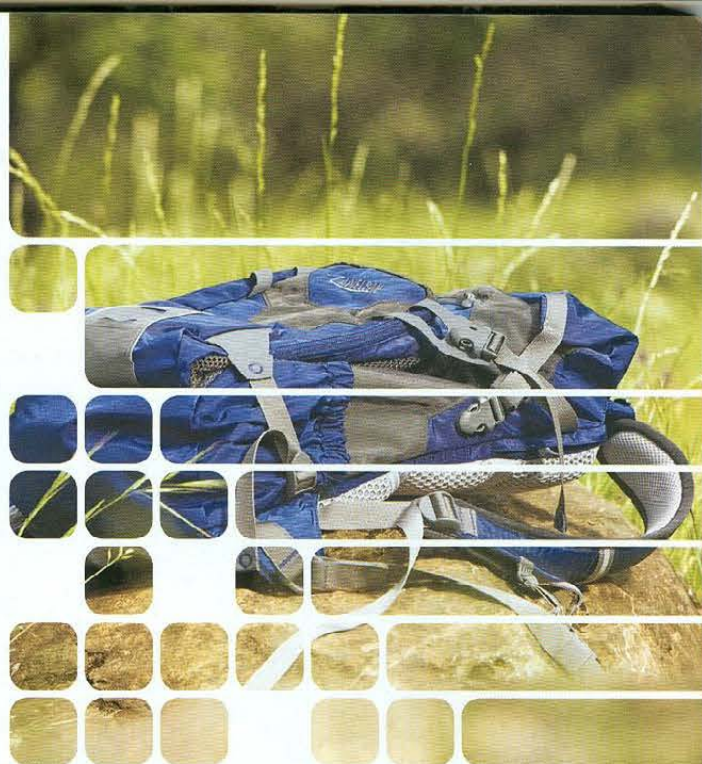
Vzdušný Traunseeklettersteig

oblačnost vytváří modrobílé závoje mlh, které se za sebe řadí v mnoha vrstvách. Kromě kříže ještě na vrcholu zaujme jedna zajímavost: okrasný nápis na řemeslně zdařilé lavičce připomíná, že byla Ernstovi darována k jeho 1000. výstupu na Traunstein. To jasně dokumentuje, jak oblíbený je tento kopec. Rozhodně nečekejte, že tady budete sami. Každý si zde ale najde svůj pláček a od klidného rozjímání ho budou rušit pouze poletující kavčata, která jen dokreslují pohodové vyznění tohoto místa. Ačkoliv jinde by to bylo ku prospěchu, Traunstein by bez lidí ztratil svou typickou atmosféru. Třeba zde potkáte i Ernsta, jak se v odpoledním slunci opaluje na své lavičce.

Závěrem je třeba ještě pro úplnost dodat, že kromě turistických cest vede jihovýchodními svahy také lezecká cesta Gmundnerweg (3+) a navazující Traunstein SW-Grat (3+), které představují příjemně nenáročnou (ale stále je zde ono velké převýšení) variantu výstupu. Pokud netoužíte po samotném vrcholu, lze doporučit trek kolem celého masivu – cesta č. 410 vede přes Mairalm na severovýchod k jezeru Laudachsee a následně se opět stáčí k břehům jezera Traunsee. Koupel v jeho blankytně čistých vodách patří k tomu nejpříjemnějším, co vás po celodenní túře může potkat.

Traunstein ze západu

CLOUD WALKER™

Nejprodávanejší outdoorový CamelBak® je vynikající volbou pro jakékoliv venkovní aktivity. Pohodlný a praktický model Cloud Walker™ s objemem vnitřního prostoru dvacet dva litrů přichází s odnímatelným bederním pásem a přední kapsou na zip s přehledným vnitřním uspořádáním. Ideální partner na cesty pro ty, kdo si chtějí užít absolutní volnost bez zbytečných zastávek na pití.

Rezervoár Omega™ HydroTanium™ o objemu 2l s doživotní zárukou.

váha 0,78 kg cena 1 690 Kč

TRAIL BLAZER™

Model Trail Blazer™ s objemem vnitřního prostoru dvacet tři litrů, prodyšným zadovým panelem a kvalitním systémem hydratace díky vnitřnímu rezervoáru byl navržen pro krátké, ale intenzivní pěší túry. Je ideální volbou pro outdoorové nadšence, kteří ocení dobré technické vlastnosti batohu spojené s dostupnou cenou.

Rezervoár Omega™ HydroTanium™ o objemu 2l s doživotní zárukou.

váha 0,98 kg cena 1 990 Kč

CAMELBAK®